

Arrest

nr. 144 368 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 28 augustus 2002 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 14 oktober 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.2. De verzoeker dient op 1 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 november 2009 geactualiseerd. Deze aanvraag wordt op 14 maart 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat op 2 mei 2011 werd ingediend tegen voormelde beslissing, wordt op 27 juni 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 63 820.

1.3. De gemachtigde dient op 19 oktober 2011 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 2 april 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 11 april 2013 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt;

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2011 werd ingediend door :

H., S. (...) (R.R.: 070091557721) nationaliteit: india

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28.02.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.10.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, aan betrokkene betekend op 24.10.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene merkt op dat voorgaande aanvraag van betrokkene, namelijk de aanvraag op basis van artikel 9bis ingediend op 01.10.2009, ontvankelijk werd verklaard, doch ongegrond verklaard op 14.12.2011. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr. 60 173 van 26 april 2011).

De elementen van integratie, namelijk de duur van zijn verblijf en het feit dat hij hiervoor getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 11 april 2013 aan de verzoeker wordt betekend. De motieven zijn als volgt:

“ Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van **L. M. (...), Attaché**, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., S. (...) geboren te (...) op (...), nationaliteit India

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen **30** dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering vluchtelingenstatus genomen op 24.10.2002 door de Dienst Vreemdelingenzaken).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanhaalt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van haar wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekende partij ingediend op 19 oktober 2011, in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, ten onrechte onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte oordeelde dat de aanvraag niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”;

Terwijl vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging af te leveren op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij dient na te gaan of de aanvraag regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Terwijl buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, zijn: "Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking zou kunnen inhouden zodat een verblijf in België de enige oplossing is";

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de terni 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385);

Terwijl dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn: er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene;

Terwijl verzoekende partij zich bevindt in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;

Terwijl verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, zijn sociale banden dient te verbreken, dewelke hij opgebouwd heeft sedert 2002;

Terwijl de motivering van de bestreden niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

Terwijl de verblijfsduur in het Rijk wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaakt en in overweging dient te worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen echter niet geschiedde;

Terwijl de praktijk en rechtspraak aantonen dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, "buitengewone omstandigheden", veel belang wordt gehecht aan de duur van het verblijf in het Rijk, de integratie, sociale banden, ... ;

Terwijl aldus de motivering niet gesteund is op correcte feitenvinding;

Terwijl de bestreden beslissing aantoonde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze elementen niet onderzocht heeft (motivering m.b.t. deze elementen ontbreekt) en dat bijgevolg deze essentiële elementen bij de beoordeling niet in overweging heeft genomen, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel werden geschonden;

Terwijl verwerende partij ten onrechte stelde dat ingevolge het van kracht zijnde bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod d.d. 31 januari 2013 waardoor hij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten en het hem verboden is het opnieuw te betreden gedurende drie jaar de aangehaalde elementen (m.n. dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, verwijst naar de wet van 22.12.1999, geïntegreerd zou zijn, verwijst naar andere gelikaardige dossiers) ipso facto niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid;

Terwijl deze overweging in strijd is met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en met de rechtspraak omdat het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden geenszins afhankelijk wordt gesteld aan het bestaan van een van kracht zijnd bevel om het grondgebied te verlaten: deze overweging steunt niet op enige rechtsgrond en is dus foutief;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;"

3.2. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De Raad stelt vast dat in de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering, namelijk dat de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de inhoud de verzoeker toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoeker toont bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing gesteund is op deze bepaling.

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze

beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoeker benadrukt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is en dat hij bij een eventuele terugkeer zijn sociale banden dient te verbreken, dewelke hij heeft opgebouwd sedert 2002. Bovendien maakt zijn verblijfsduur in het Rijk wel degelijk een bijzondere omstandigheid uit die in overweging diende te worden genomen door de gemachtigde, hetgeen *in casu* niet geschiedde, aldus de verzoeker.

De verzoeker stelt verder nog dat de motivering van de gemachtigde niet volstaat om de beslissing te schragen, dat de motivering niet gesteund is op een correcte feitenvinding en dat de gemachtigde deze elementen niet heeft onderzocht heeft en deze bij de beoordeling niet in overweging heeft genomen.

3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker in de punt 1.3. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging de volgende redenen heeft aangehaald waarom hij deze aanvraag niet vanuit zijn land van herkomst kan indienen:

- de criteria van de instructie van 19 juli 2009
- zijn ononderbroken verblijf in België sinds 2002 waarbij hij verschillende getuigenissen voegt
- zijn duurzame lokale verankering in België en het feit dat de verzoeker het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen heeft in België, waarbij hij wederom verwijst naar verschillende getuigenverklaringen
- het feit dat hij op 1 oktober 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 14 maart 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande als volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds 28.02.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.10.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, aan betrokkene betekend op 24.10.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene merkt op dat voorgaande aanvraag van betrokkene, namelijk de aanvraag op basis van artikel 9bis ingediend op 01.10.2009, ontvankelijk werd verklaard, doch ongegrond verklaard op 14.12.2011. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr. 60 173 van 26 april 2011).

De elementen van integratie, namelijk de duur van zijn verblijf en het feit dat hij hiervoor getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het

ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de gemachtigde met alle door de verzoeker aangehaalde elementen, en in het bijzonder met de door verzoeker aangehaalde verblijfsduur in België, rekening heeft gehouden en dat hij met betrekking tot al deze redenen heeft gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. De kritiek dat deze elementen niet werden onderzocht en niet in overweging werden genomen door de gemachtigde, kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.6. Verzoeker meent dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om van daaruit zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, omdat hij sinds 2002 in België verblijft. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee in wezen enkel een argument uit zijn aanvraag herhaalt. Over dit argument oordeelde de gemachtigde reeds, zoals blijkt uit punt 3.5., dat het verblijf van de verzoeker sinds 2002 in België, hetgeen hij kan staven door getuigenverklaringen, niet als rechtvaardiging kan worden beschouwd voor de indiening van de aanvraag in België. De gemachtigde motiveert dat de elementen van integratie, namelijk de duur van het verblijf van de verzoeker en het feit dat hij hiervoor getuigenverklaringen voorlegt, betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Door het louter opnieuw aanhalen van zijn lange verblijfsduur in België, vergezeld van stelling dat dit element wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaakt, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde bij de beoordeling is uitgegaan van de onjuiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat het motief in kwestie kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat de gemachtigde hierdoor op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

De Raad wijst erop dat het aantonen van buitengewone omstandigheden - zoals in de bestreden beslissing eveneens op impliciete wijze wordt aangegeven - niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Hierbij moet worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State. De rechtscollège stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te beweren, ligt de vaststelling dat de lange verblijfsduur van verzoeker in België op zich niet als reden kan worden beschouwd waarom het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in zijn land van herkomst, wel degelijk in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, hoewel dit element niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, dit element wel kan worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals tevens in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Dit element kan derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

3.7. De verzoeker voert nog aan dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat, ingevolge *"het van kracht zijnde bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod d.d. 13 januari 2013"*, de door verzoeker aangehaalde elementen *"ipso facto niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid"*. Volgens verzoeker is een dergelijke motivering in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden *"geenszins afhankelijk wordt gesteld aan het bestaan van een van kracht zijnd bevel om het grondgebied te verlaten"*.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing helemaal geen melding wordt gemaakt van een *"bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod d.d. 13 januari 2013"*, dat als gevolg zou hebben dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden niet zouden worden aanvaard. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat de gemachtigde op 13 januari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft genomen. De Raad wijst er tevens op dat uit de bestreden beslissing dan ook geenszins kan worden afgeleid dat de gemachtigde het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben gekoppeld aan *"een van kracht zijnd bevel om het grondgebied te verlaten"*. Het betoog in kwestie mist elke feitelijke grondslag.

3.8. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij een terugkeer naar India zijn hechte sociale banden, die hij sinds 2002 heeft opgebouwd in België, dient te verbreken.

In zoverre de verzoeker de schending aanhaalt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts een rol spelen in de beantwoording van de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid.

3.9. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift deze “hechte sociale banden” niet nader toe.

In de mate dat verzoeker met zijn hechte sociale banden doelt op de vrienden- en kennissenkring die hij in België heeft uitgebouwd, zoals in zijn aanvraag vermeld, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in zijn beslissing heeft gemotiveerd dat dit feit niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die betrekking hebben op de integratie van de verzoeker in België, zoals de vrienden- en kennissenkring die hij heeft opgebouwd, betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

De Raad verwijst hierbij nogmaals naar de voormelde rechtspraak van de Raad van State, waaruit onder meer blijkt dat de goede integratie en het hebben van sociale banden, zoals vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De motivering van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de rechtspraak van de Raad van State en de verzoeker toont niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, in wezen enkel inhoudt dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten. Hij heeft immers de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa v. Nederland, § 81 en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zal daarbij het privéleven van een vreemdeling in beginsel niet in die mate verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de stelling dat hij bij een eventuele terugkeer de sociale banden dient te verbreken die hij in België heeft opgebouwd, zonder enige verdere concrete toelichting. Hij toont met dit uiterst summier betoog dan ook niet aan dat door een tijdelijke scheiding zijn niet nader toegelichte sociale banden onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in elk geval in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vrienden en andere personen die deel zouden uitmaken van zijn sociaal leven waardoor hij zijn sociale banden aldus verder kan onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij zijn sociale banden zou moeten verbreken.

3.10. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Er wordt verder geen middel aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES